

традиционной подготовкой, определены формы и методы реализации контекстного обучения в процессе методической подготовки будущих педагогов.

Ключевые слова: *контекстное обучение, профессиональный контекст, методика обучения биологии, профессиональная подготовка, методическая подготовка, субъектный опыт, квазипрофессиональная деятельность, методы активного обучения.*

SUMMARY

N. Grytsai. The use of the technology contextual education during the methodological training of future teachers of biology.

This article deals with the contextual education during the methodological training of future teachers of Biology. It was discovered the main idea of the contextual education, the advantages of this method and the ways of its realization in the methodological training of future teachers.

Key words: *contextual education, professional context, professional training, methodological training, subjective experience, kvaziprofessional activity, methods of active education.*

УДК 37(477.85)(092)

М. І. Жук

Педагогічний коледж Чернівецького
національного університету ім. Ю. Федьковича

ЗМІСТ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВЧИТЕЛЯ

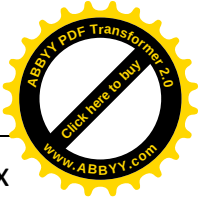
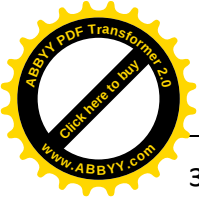
У статті розглядається суть та специфіка професійної діяльності вчителя. Подається змістова характеристика основних компонентів професійно-педагогічної діяльності.

Ключові слова: *професійна діяльність, професія, педагогічна діяльність, види (компоненти) діяльності вчителя: діагностична; орієнтаційно-прогностична; конструктивно-проектувальна; організаторська; інформаційно-пояснювальна; комунікаційно-стимуляційна; аналітико-оцінна; дослідницько-творча.*

Постановка проблеми. Розкрити суть та специфіку професійної діяльності вчителя. Розглянути змістову характеристику основних компонентів професійно-педагогічної діяльності.

Аналіз актуальних досліджень. У сучасних умовах державотворення в Україні зростає роль гуманістичного виховання підростаючого покоління. У Законі України «Про освіту» метою освіти визначено всебічний розвиток людини як особистості та найвищої цінності суспільства, розвиток її талантів, розумових і фізичних здібностей, виховання високих моральних якостей, формування громадян, здатних до свідомого суспільного вибору, збагачення на цій основі інтелектуального, творчого, культурного потенціалу народу. Велика роль у цьому процесі належить вчителю, адже школа й учителі повинні формувати особистість відповідно до вимог сьогодення [3, 84].

Педагогічна діяльність у суспільній ієрархії професій за складністю та відповідальністю виконуваної роботи належить до найбільш значущих. Суспільство покладає значні надії на виховну місію педагога, який має сформувати в молодого покоління культурно-ціннісні координати суспільно

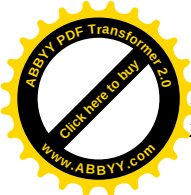

затребуваної життєдіяльності. Це набуває особливої ваги у часи стрімких соціальних змін, для яких, поряд з позитивними тенденціями характерні й такі негативні явища, як ціннісний шок, прагматизація свідомості, втрата смисложиттєвих орієнтирів тощо. Особлива відповідальність покладається на вчителя початкових класів, оскільки він закладає основи світоглядної культури дитини, йому належить узагальнити і збагатити досвід учнів як усю сукупність чуттєвих сприймань, основу їхніх знань про навколишній світ. У контексті пошуку шляхів розбудови навчально-виховного процесу сучасна освіта активно переходить на позиції людиноцентризму (В. Кремень), згідно з якими духовно-ціннісний зміст освітнього процесу набуває першорядної значимості. Для вчителя школи I ступеня актуалізується перехід до дитиноцентризму (О. Савченко), який визначає своїм головним суб'єктом впливу дитину як унікальну, цілісну, самоцінну особистість із широкими можливостями для самореалізації. Від професійної компетентності педагога залежить, чи сформується в молодшого школяра цілісний досвід, або ж відбудеться фрагментарне пізнання навколишнього світу.

На сучасному етапі можна виділити щонайменше три підходи до аналізу сутності та структури педагогічної діяльності: системний, технологічний та управлінський. Діяльність учителя з позицій системного підходу досліджують С. Корчинський, С. О. Смірнов, Л. Д. Столяренко, І. Ф. Харламов та ін. як цілісну систему, що включає взаємопов'язані види цієї діяльності. З позиції технологічного підходу діяльність учителя характеризують І. М. Богданова, М. В. Кларін, В. О. Сластьонін, Е. Ф. Широкова, Н. Є. Щуркова та ін. Прихильники цього підходу вважають, що професійна діяльність учителя - це циклічний процес вирішення багатьох функціональних завдань. У її структурі можна точно виділити відповідні блоки-модулі з визначенням на кожному з них домінуючих завдань і функцій учителя в їх органічній єдності та нерозривності. Професійну діяльність учителя з позиції управління розглядають К. І. Васильєв, І. К. Новіков, О. С. Падалка, Т. І. Шамова та ін. як процес управління діяльністю учнів під час засвоєння ними навчального матеріалу (шляхом пізнавально-інструментальної сукупності дій учителів та учнів).

Вчені А. Маркова, Н. Кузьміна, В. Чернобровкін, О. Щербаков та ін. описують особливості професійної діяльності педагога. Є. Климов, В. Мерлін, В. Русалов, Б. Теплов, В. Небилицин та ін. особливого значення надають вивченню індивідуально-типологічних властивостей особистості та їхнього впливу на успішність професійної діяльності.

Мета статті – розглянути зміст професійної діяльності вчителя.

Виклад основного матеріалу. Основну суть професійної діяльності розкриває поняття « професія». Єдиного визначення цьому поняттю нема, бо воно багатозначне і включає в себе різні сутності: соціальну, економічну, правову, психологічну і фізіологічну. Є кілька визначень: а) «...професія – спільність всіх людей, зайнятих даним видом праці» [5, 109]; б) «професія – це довго існуючий комплекс трудових обов’язків» [2, 17]; в) професія – «необхідна для суспільства і обмежена (внаслідок розподілу праці) галузь прикладання фізичних і духовних сил людини, яка дає йому можливість існування і розвитку» [5, 109]; г) «професія – деяка об’єктивна і при цьому цілком регламентована організація дій особистості» [2, 19]; д) професія характеризується як «система знань, умінь і навичок, властива певній людині» [5, 109]. Професія відображає певні види продуктивної праці і пов’язується з історично та економічно зумовленим суспільним розподілом праці. Згідно із західними підходами професія відрізняється від ремесла її визнанням соціальним статусом, інтелектуально-творчим характером діяльності, високою відповідальністю та громадським контролем, тривалою систематичною підготовкою, відповідним рівнем матеріальної винагороди [8, 212].

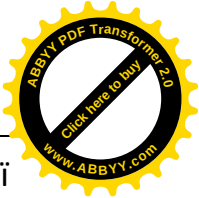
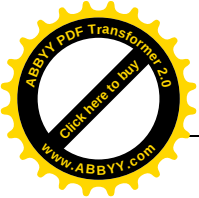
Професійна діяльність – завжди реалізація певних суспільних функцій. У будь-якій професійній діяльності її об’єкт і мета задаються ззовні, вони зумовлені потребами суспільства. Професійно-педагогічна діяльність, як і будь-яка діяльність, містить у собі мету, об’єкт, суб’єкт, результат і сам процес діяльності.

Змістова характеристика основних компонентів професійно-педагогічної діяльності може бути репрезентована таким чином: мета діяльності (формування особистості учня як гідного громадянина своєї країни); суб’єкт діяльності (учитель, педагогічний колектив школи); об’єкт діяльності (учень, класний керівник) та сукупність дій і операцій, за допомогою яких реалізується діяльність (способи, прийоми впливу вчителя на учня); результати діяльності (рівень сформованості необхідних рис і якостей особистості учня) [9, 16].

В людини, яка виконує професійну діяльність (суб’єкта праці) можна виділити такі властивості: особистісні, психологічні, фізіологічні, анатомічні, індивідуально-типологічні.

При вивченні професійної діяльності треба враховувати:

1. Закономірні зв’язки між діяльністю індивіда і діяльністю суспільства. Ці зв’язки розкриваються загальною соціологією через знання про закони розвитку суспільства, знання про механізм дій і форм прояву цих законів у діяльності особистостей і соціальних груп [10, 56].

2. Закономірності і тенденції формування і зміни професійної направленості суб'єкта праці і фактори, що їх визначають: інтереси, мотиви, ціннісні орієнтації, особистісні установки, воля і т. д.

3. Закономірності формування і зміни психічних процесів: сприймання, увага, пам'ять, мислення і т.д.

4. Індивідуально-типологічна своєрідність і його прояви в поведінці людини. Вивченням явищ 1–4 займається загальна психологія і диференціальна психологія.

5. Функціональні можливості організму суб'єкта праці (фізіологія праці і медицини) [4, 43]. Регулятором поведінки людини в діяльності є суб'єктивне відображення людиною заданої об'єктивної реальності.

Для психології найбільш важливим є вивчення характеру, форм і динаміки цього відображення і факторів, які обумовлюють конкретні типи відображення в конкретній діяльності. Можна виділити 2 групи таких факторів: об'єктивні і суб'єктивні (суб'єктні). До першої групи відносяться: соціальні, виробничо-технічні, економічні, організаційні і санітарно-гігієнічні характеристики професійної праці; до другої: особистісні, професійно-психологічні, психофізіологічні й індивідуально-типологічні якості суб'єкта праці.

Для з'ясування того, як у свідомості суб'єкта праці відображається задана об'єктивна реальність і який її вплив на трудову поведінку і на результати праці людини, використовуються психологічні ознаки праці, які розробив Є. А. Климов:

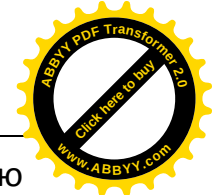
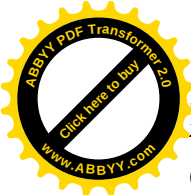
1) усвідомлення соціальної цінності результату праці. Рівень усвідомлення залежить від рівня знань суб'єкта праці про вимоги до результатів праці; від ставлення до справи, від емоційних проявів суб'єкта праці в діяльності;

2) усвідомлення обов'язковості виконання дорученої справи в заданих нормах;

3) свідоме застосування знарядь і засобів досягнення професійних цілей. Наявність цієї ознаки залежить від рівня теоретичної підготовки, рівня сформованості професійних умінь і навичок, адекватності емоційних проявів відповідно до рівня професійної готовності суб'єкта праці;

4) усвідомлення міжособистісних відносин (глибина знань і розуміння суб'єктом праці внеску інших людей у створення тих матеріальних і духовних цінностей, які він використовує в своїй професійній діяльності) [6, 12].

Отже, взаємозв'язок мотиваційних, когнітивних, операторних і афективних компонентів діяльності суб'єкта праці зумовлений його

соціальними установками, професійною спрямованістю і підготовленістю та індивідуально-типологічними особливостями.

Організацію педагогічного процесу здійснює вчитель. Саме він визначає мету і завдання процесу в конкретних умовах, передбачає розвиток особистості учня, обґрунтовує систему педагогічних засобів, форм, методів, їх етапність, спрямованість на розв'язання конкретних педагогічних завдань. Діяльність, яку виконує вчитель, називається педагогічною. В. А. Сластьонін вважає, що педагогічна діяльність – це особливий вид соціальної діяльності, що передбачає передавання від старших поколінь до молодших накопичених людством культури і досвіду, створення умов для їх особистісного розвитку і підготовки до виконання певних соціальних ролей у суспільстві [11, 24].

В. В. Ягупов у підручнику з педагогіки педагогічну діяльність трактує як діяльність педагога в навчально-виховному процесі, яка спрямована на формування та розвиток особистості вихованців. Педагог – це фахівець, який має спеціальну підготовку і професійно провадить навчально-виховну роботу в різних освітньо-виховних системах [12, 160].

Педагогічна діяльність як професійна здійснюється в спеціально організованих суспільством освітніх установах: дошкільних, загальноосвітніх навчальних закладах, професійно-технічних училищах, середніх спеціальних і вищих навчальних закладах, закладах додаткової освіти, підвищення кваліфікації і перепідготовки.

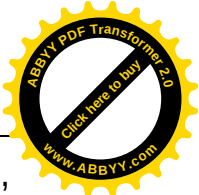
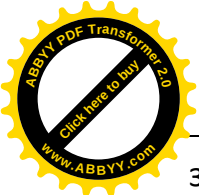
Основними видами педагогічної діяльності, яка здійснюється у педагогічному процесі, є викладання і виховна робота.

З моменту виникнення педагогічної професії за вчителем закріпилась передусім виховна функція. Учитель – це вихователь, наставник. Тому виховна робота є педагогічною діяльністю, спрямованою на розв'язання завдань усебічного гармонійного розвитку особистості шляхом організації виховного середовища і управління різними видами діяльності вихованців.

Діяльність педагога має складну структуру. Вона розглядається як багаторівнева система, компонентами якої є ціль, мотиви, дії та результат.

Учені Н. В. Кузьміна, В. О. Сластьонін, А. І. Щербаков вважають, що в навчально-виховному процесі виявляють себе такі взаємозумовлені види (компоненти) діяльності вчителя: діагностична; орієнтаційно-прогностична; конструктивно-проектувальна; організаторська; інформаційно-пояснювальна; комунікаційно-стимуляційна; аналітико-оцінна; дослідницько-творча.

Якщо проаналізувати кожен із них, можна прийти до висновку: діагностична діяльність (від гр. *diagnosis* – розпізнання, визначення) пов'язана

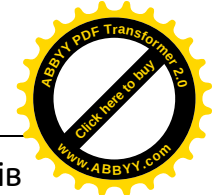
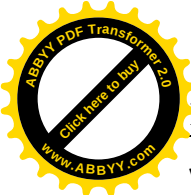

з вивченням індивідуально-психічних особливостей і вихованості учнів, розпізнаванням і вивченням істотних ознак освіченості, їх комбінування, форм вираження як реалізованих цілей освіти. Оцінка знань, умінь, навичок, вихованості, розвитку учня дає змогу глибше вивчити протікання навчально-виховного процесу, встановити причини, що перешкоджають досягненню бажаного ступеня розвитку рис і якостей особистості; визначити фактори, які сприяють успішному здійсненню цілей освіти. Діагностика можлива за умови спостережливості педагога, за наявності уміння «вимірювати» знання, уміння, навички, вихованість і розвиток учня, правильно діагностувати педагогічні явища. У зв'язку з цим, діагностика індивідуально-психічних особливостей набуває важливого значення. Ще К. Д. Ушинський наголошував: щоб виховати людину всебічно, насамперед необхідно знати її всебічно. Безперечно, для цього вихователь повинен досконало володіти технологією і процедурою вивчення індивідуально-психічних особливостей вихованців, вмінням ставити обґрунтований діагноз на основі цих досліджень. Отже, він водночас повинен бути психологом-дослідником і мати для цього відповідні навички та вміння. Окрім цього, така робота потребує від нього високих духовних якостей.

Орієнтаційно-прогностична діяльність полягає в умінні педагога визначити конкретні цілі, зміст, методик виховної діяльності, передбачити її результати на основі знання рівня індивідуальної підготовленості окремих вихованців, злагожденості та згуртованості колективу. Знання суті і логіки педагогічного процесу, закономірностей вікового та індивідуального розвитку учнів дозволяють прогнозувати (від гр. *prognosis* – передбачення чогось, що базується на певних даних), як учні сприймають матеріал, перебуваючи під впливом життєвих уявлень, який учнівський досвід буде сприяти глибшому проникненню в суть виучуваного явища; що саме учні зрозуміють неправильно. Педагогічне прогнозування передбачає також бачення тих якостей учнів, які можуть бути сформовані за певний проміжок часу.

Ця діяльність вимагає від педагога уміння прогнозувати розвиток особистості – розвиток її якостей, почуттів, волі і поведінки, враховувати можливі відхилення в розвитку; прогнозувати хід педагогічного процесу: наслідки застосування тих чи інших форм, методів, прийомів і засобів навчання та виховання.

Конструктивно-проектувальна діяльність педагога органічно пов'язана з орієнтаційно-прогностичною. Вона полягає в конструюванні та проектуванні змісту навчально-виховної роботи, в доборі способів організації діяльності

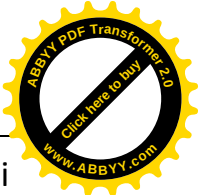
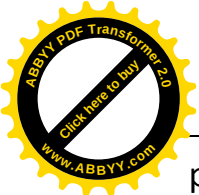

учнів, які найповніше реалізують зміст і викликають захоплення учнів спільною діяльністю. Вона вимагає від педагога вмінь переорієнтувати цілі і зміст освіти та виховання на конкретні педагогічні завдання; враховувати потреби й інтереси учнів, можливості матеріальної бази, власний досвід та інше; визначати основні та другорядні завдання на кожному етапі педагогічного процесу; добирати види діяльності, підпорядковані визначеним завданням; планувати систему діяльності учнів; планувати індивідуальну роботу з учнями з метою розвитку їх здібностей, творчих сил і дарувань; відбирати зміст, обирати форми, методи і засоби педагогічного процесу в їх оптимальному поєднанні; планувати систему прийомів стимулювання активності учнів; планувати способи створення особистісно-розвивального середовища. Але в будь-якому разі ця діяльність вимагає від нього психолого-педагогічного мислення, педагогічної спрямованості, ініціативи, творчості, володіння багатим арсеналом організації виховних заходів і глибоких психологічних та педагогічних знань.

Організаторська діяльність педагога потребує умінь планувати навчально-виховну роботу і визначати оптимальні шляхи її реалізації, обґрунтовувати конкретні заходи; залучати учнів до різних видів діяльності й організовувати діяльність колективу. Для цього учителю необхідно вміло розвивати в учнів стійкий інтерес до навчання, праці, інших видів діяльності, формувати потребу в знаннях, озброювати основами наукової організації праці; організовувати соціально-орієнтовані етичні, трудові, екологічні, спортивні та інші виховні справи; розвивати в учнів ініціативу планувати спільну роботу, вміти розподіляти доручення, проводити інструктаж; створювати спеціальні ситуації для здійснення учнями моральних вчинків.

Інформаційно-пояснювальна діяльність вчителя спричинена базуванням навчання і виховання на інформаційних процесах. Оволодіння знаннями, світоглядними і морально-етичними ідеями є найважливішою умовою розвитку і формування особистості учня. Учителю у цьому випадку виступає не лише організатором педагогічного процесу, а й джерелом наукової, світоглядної і морально-етичної інформації, тому велике значення у професійній підготовці вчителя має глибоке знання предмета, який він викладає, науково-світоглядне переконання педагога. Від того, як сам учитель володіє навчальним матеріалом, залежить якість його пояснення, глибина змісту, логіка викладу, наповненість яскравими деталями і фактами. Ерудований учитель знає найновіші наукові ідеї і вміє доступно донести їх до учнів.

Комунікативно-стимуляційна діяльність пов'язана з людськими чинниками, з тим впливом, який здійснює вчитель на учнів. Для ефективної

реалізації цього компонента діяльності вчитель повинен мати такі особистісні якості: бути людиною доброю, вміти встановлювати і підтримувати доброзичливі відносини з учнями, любити вихованців такими, якими вони є, проявляти теплоту і турботу про них; це – головний мотив педагогічної діяльності; власним прикладом пробуджувати їх до активної навчально-пізнавальної, трудової та інших видів діяльності; бути оптимістом; персоніфікувати людину майбутнього; бути творчою людиною тощо.

Безумовно, ці якості педагога виявляються під час спілкування, і це передбачає його високогуманність. Характер цього спілкування має велике виховне значення. Адже, виховують не самі слова, а ступінь прояву в них індивідуальності вчителя і його особистісних якостей, тобто в процесі спілкування він реалізує свою людяність і неповторність. Ш. О. Амонашвілі визначає це так: «Яке спілкування у вихованні, таким і є саме виховання» [1, 62].

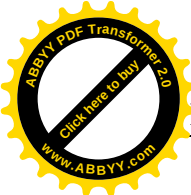
Доречна туті думка К. Д. Ушинського: педагог лише тією мірою виховує і навчає, якою він сам працює над власним вихованням і освітою.

Цей компонент діяльності гостро ставить проблему професійного росту вчителя, його сумлінної роботи над підвищенням свого наукового рівня і набуттям рівня моральної досконалості.

Наступний вид діяльності вчителя аналітико-оцінний, його зміст пов'язаний з необхідністю аналізувати результат навчально-виховного процесу, виявляти в ньому позитивні сторони і недоліки, порівнювати досягнуті результати з поставленими цілями і завданнями, оцінювати ці результати, вносити необхідні корективи в педагогічний процес, вести пошуки шляхів його вдосконалення, ширше використовувати передовий педагогічний досвід. Цей вид діяльності дуже відповідальний; її об'єктивність свідчить про зрілість вихователя.

І ще один вид діяльності – дослідницько-творчий, що має пронизувати всі попередні види діяльності та своєчасно наповнювати їх новим змістом. Діяльність вчителя базується на дослідницьких даних, які стосуються визначення індивідуально-психічних особливостей учнів, їхніх нахилів, життєвих настанов, а також з'ясування рівня опанування ними знань, навичок і вмінь, духовного, інтелектуального і фізичного розвитку. Все це вимагає від учителя творчого ставлення до всього педагогічного процесу.

Творчість вчителя – це джерело оптимізму, всебічного розвитку, гуманного мислення, оригінального проведення педагогічних заходів, їх постійного вдосконалення. З творчих вчителів виростають дійсно великі постаті – справжні майстри своєї справи. Можна сказати й так: там, де немає творчості, там немає вчителя.

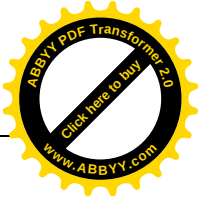
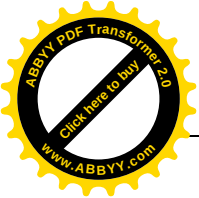
Отже, діяльність педагога різнобічна, гуманна і змістовна, вона потребує ґрунтовної підготовки і має багато вимірів. Вчительська діяльність є мистецтвом, йому необхідне інтуїтивне відчуття, творчість, імпрровізація. Ці якості спроможні проявитися тільки за умови певного відступу від формальних правил та алгоритмів педагогічної поведінки.

Ще Я. А. Коменський сформулював основні вимоги до вчителя, що не застаріли до сьогоднішнього дня. Він вважав, що головне призначення вчителя полягає в тому, щоб своєю високою моральністю, любов'ю до людей, знаннями, працелюбністю та іншими якостями стати взірцем для наслідування з боку учнів і особистим прикладом виховувати в них людяність. Я. А. Коменський вимагав, щоб учитель уважно ставився до учнів, був привітним і ласкавим, не відштовхував від себе дітей своїм суворим поведінням, а приваблював їх батьківським ставленням, манерами та словами. На його думку, дітей слід вчити легко і радісно, «щоб напій науки проковтнути без побоїв, без крику, без огиди, словом, привітно і приємно» [12, 175].

Висновки. Узагальнюючи сказане щодо характеру праці вчителя й особливостей педагогічної діяльності, можна відзначити, що найбільш ретельно вивчена проблема компонентів(видів) педагогічної діяльності: діагностичної, орієнтаційно-прогностичної, конструктивно-проектальної, аналітико-оцінної, дослідницько-творчої. Усі дослідники звертають увагу на умовність виділених компонентів у процесі діяльності. Вони тісно переплітаються між собою, проникаючи один в одного. Дану особливість необхідно враховувати в процесі освоєння професії вчителя початкових класів.

Важливою характеристикою педагогічної діяльності є педагогічні якості самого вчителя. До них належать: педагогічна ерудиція, педагогічне мислення, педагогічна інтуїція, педагогічна спостережливість, педагогічний оптимізм, педагогічна винахідливість, педагогічне прогнозування, педагогічна рефлексія.

Велика роль належить також правильно організованому педагогічному спілкуванню, тому що саме від учителя залежить розвиток особистості учня. Особистість учителя визначає сутність педагогічної діяльності і спілкування: заради чого працює учитель, які цілі і завдання ставить, які вибирає способи і засоби досягнення цілей і вирішення педагогічних завдань. Тому особистість вчителя є центральним фактором його професійної діяльності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Амонашвили Ш. А. Психологические основы педагогики сотрудничества : книга для учителя / Ш. А. Амонашвили. – К., 1991. – С. 62.
2. Гуревич К. М. Професійна придатність і основні властивості нервової системи / К. М. Гуревич. – М., 1970. – С. 17–19.
3. Закон України № 100/96-ВР «Про освіту» // Відомості Верховної Ради. – 1996. – № 21. – С. 84.
4. Іванова Є. М. Основи психологічного вивчення професійної діяльності / Є. М. Іванова. – М., 1987. – С. 43.
5. Климов Е. А. Як вибирати професію / Е. А. Климов. – М., 1984. – С. 109.
6. Климов Е. А. Людина як суб'єкт праці і проблеми психології / Е. М. Климов // Вопросы психологии. – 1984. – № 4. – С. 12.
7. Мойсеюк Н. Є. Педагогіка : навч. посіб. / Н. Є. Мойсеюк. – К., 2001. – С. 130–135.
8. Педагогіка вищої школи : підруч. [для студ. вищ. навч. закл.] / [В. П. Андрущенко, І. Д. Бех, І. С. Волощук та ін.] ; за ред. В. Г. Кременя, В. П. Андрущенко, В. І. Лугового. – К. : Педагогічна думка, 2008. – С. 212.
9. Педагогічна майстерність : підруч. / [І. А. Зазюн, Л. В. Крамущенко, І. Ф. Кривонос та ін.] ; за ред. І. А. Зазюн. – К. : Вища школа, 1997. – С. 8–21.
10. Робоча книга соціолога / [Г. В. Осипов, М. Н. Руткевич та ін.] ; за ред. Г. В. Осипов, М. Н. Руткевич. – М., 1983. – С. 56.
11. Слостенин В. А. Педагогіка : учеб. пособ. / В. А. Слостенин. – М., 1997. – С. 24.
12. Ягупов В. В. Педагогіка : навч. посіб. / В. В. Ягупов. – К. : Либідь, 2003. – С. 160–175.

РЕЗЮМЕ

М. И. Жук. Содержание профессиональной деятельности учителя.

В статье рассматривается суть и специфика профессиональной деятельности учителя. Подается содержательная характеристика основных компонентов профессионально-педагогической деятельности.

Ключевые слова: профессиональная деятельность, профессия, педагогическая деятельность, виды (компоненты) деятельности учителя: диагностическая; ориентационно-прогностическая; конструктивно-проектировочная; организаторская, информационно-пояснительная; коммуникационно-стимуляционная; аналитико-оценочная; исследовательско-творческая.

SUMMARY

M. I. Zhuk. The content of the professional teacher's activity.

The article discusses the nature and specifics of teachers professional activity. Presented sapid description of the main components of vocational and educational activities.

Key words: professional activity, occupation, educational activity, components of teacher's activity: diagnostic, tentatively (approximately)-prognosis, constructively-designed, organisational, analytic-evaluated, research-creative, communicatively-incentive(simulative), infomational-explanatory, communicatively-incentive.